

Art. 583. Prawo zatrzymania osoby podejrzanej podlegającej właściwości sądów wojskowych przysługuje w warunkach określonych w art. 206 także przełożonemu wojskowemu i organom dowódcy garnizonu.

Art. 584. Tymczasowe aresztowanie oskarżonego żołnierza, poza wypadkami, o których mowa w art. 217, może nastąpić również wtedy, gdy wzgląd na dyscyplinę wojskową za tym przemawia.

Art. 585. Tytułem środka zapobiegawczego można zawiesić w czynnościach służbowych oskarżonego żołnierza lub pracownika cywilnego zatrudnionego w jednostce wojskowej.

Art. 586. Śledztwo prowadzi się w sprawach o zbrodnie, a w innych sprawach, gdy wymaga tego waga lub zawilość sprawy.

Art. 587. § 1. Prokurator wojskowy może powierzyć prowadzenie śledztwa oficerowi śledczemu prokuratury wojskowej.

§ 2. Powierzenie nie może obejmować czynności wymagających postanowień, z wyjątkiem postanowień przewidzianych w art. 155, 269 i 270.

Art. 588. § 1. Akt oskarżenia może sporządzić także prowadzący dochodzenie lub śledztwo.

§ 2. Akt oskarżenia sporządzony przez prowadzącego dochodzenie lub śledztwo zatwierdza i wnosi do sądu prokurator wojskowy.

Rozdział 62.

Postępowanie przed sądem.

Art. 589. § 1. Nie mogą być obecni na rozprawie przeciw oficerowi żołnierze nie mający stopnia oficerskiego, a na rozprawie przeciw chorążemu — żołnierze nie mający co najmniej stopnia chorążego lub podoficerskiego, je-

żeli nie biorą udziału w sprawie, chyba że przewodniczący zezwoli na ich obecność.

§ 2. Nie mają wstępu na rozprawę osoby cywilne, jeżeli nie biorą udziału w sprawie, w wypadku gdy spowodowałyby to ujawnienie wiadomości, które ze względu na ważny interes państwa lub służby wojskowej nie powinny im być udostępnione.

Art. 590. § 1. Sąd wojskowy pierwszej instancji sporządza na piśmie wyrok wraz z uzasadnieniem.

§ 2. W razie wyłączenia jawności rozprawy sąd może nie ogłaszać publicznie uzasadnienia wyroku.

§ 3. Termin na wniesienie rewizji biegnie dla każdego uprawnionego od daty ogłoszenia wyroku, a dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie był obecny przy ogłoszeniu wyroku, od daty doręczenia, i wynosi 7 dni.

Art. 591. § 1. Rewizję nadzwyczajną do Izby Wojskowej Sądu Najwyższego wnieść mogą Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Izby Wojskowej Sądu Najwyższego, Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub Naczelny Prokurator Wojskowy.

§ 2. Jeżeli Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Izby Wojskowej Sądu Najwyższego i Naczelny Prokurator Wojskowy wypowiedzą się o braku podstaw do wniesienia rewizji nadzwyczajnej od wyroku skazującego na karę śmierci lub utrzymującego taki wyrok w mocy, Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli również nie znajduje do niej podstaw, przedstawia niezwłocznie akta sprawy Radzie Państwa wraz ze swym wnioskiem w przedmiocie ulaskawienia. Do czasu rozstrzygnięcia tego wniosku wyrok nie ulega wykonaniu.

Art. 592. W kwestii wznowienia postępowania orzeka Izba Wojskowa Sądu Najwyższego w składzie trzech sędziów.

Przewodniczący Rady Państwa: *M. Spychalski*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

97

USTAWA

z dnia 19 kwietnia 1969 r.

Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego.

Art. I. Kodeks postępowania karnego wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Art. II. Z dniem wejścia w życie Kodeksu postępowania karnego tracą moc dotychczasowe przepisy dotyczące kwestii unormowanych w tym kodeksie, chyba że przepisy poniższe stanowią inaczej.

Art. III. Uchyła się w szczególności wraz ze wszystkimi zmianami późniejszymi:

- 1) Kodeks postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. z 1950 r. Nr 40, poz. 364), z wyjątkiem art. 402—424 i 474—495, oraz przepisy wprowadzające ten kodeks z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. Nr 33, poz. 314),
- 2) Kodeks wojskowego postępowania karnego z dnia 23 kwietnia 1945 r. (Dz. U. z 1956 r. Nr 22, poz. 103), z wyjątkiem art. 32—35, 50—52 i 311—325, oraz przepisy wprowadzające ten kodeks z dnia 23 kwietnia 1945 r. (Dz. U. z 1956 r. Nr 22, poz. 104),
- 3) dekret z dnia 16 listopada 1945 r. o postępowaniu doraźnym (Dz. U. z 1949 r. Nr 33, poz. 244) i rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 marca 1928 r. o postępowaniu doraźnym (Dz. U. Nr 33, poz. 315),
- 4) dekret z dnia 25 kwietnia 1946 r. o przystosowaniu przepisów o postępowaniu doraźnym do postępowania przed sądami wojskowymi (Dz. U. Nr 30, poz. 194),
- 5) ustawę z dnia 20 lipca 1950 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 38, poz. 348), z wyjątkiem art. 7, który zachowuje moc do czasu wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w art. 421 Kodeksu postępowania karnego,
- 6) ustawę z dnia 28 kwietnia 1952 r. o zmianie niektórych przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 25, poz. 170),
- 7) dekret z dnia 29 października 1952 r. o zmianie niektórych przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 44, poz. 302),
- 8) dekret z dnia 21 grudnia 1955 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 46, poz. 309),
- 9) ustawę z dnia 28 marca 1958 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 18, poz. 76),
- 10) ustawę z dnia 18 czerwca 1959 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 36, poz. 229),
- 11) ustawę z dnia 16 listopada 1960 r. o zmianie przepisów dotyczących kary grzywny, kosztów i opłat sądowych w sprawach karnych (Dz. U. Nr 51, poz. 299),

- 12) ustawę z dnia 2 grudnia 1960 r. o sprawach z oskarżenia prywatnego (Dz. U. Nr 54, poz. 308),
- 13) ustawę z dnia 27 listopada 1961 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 53, poz. 296),
- 14) przepisy o postępowaniu zawarte:
 - a) w art. 6, 7, 9—11, 14—16 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 września 1944 r. — Prawo o ustroju sądów i prokuratury wojskowej (Dz. U. Nr 6, poz. 29),
 - b) w art. 3—20 ustawy z dnia 21 stycznia 1958 r. o wzmoczeniu ochrony mienia społecznego przed szkodami wynikającymi z przestępstwa (Dz. U. Nr 4, poz. 11),
 - c) w art. 6 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zastrzeżeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 34, poz. 152).

Art. IV. Pozostają w mocy przepisy dotyczące przedmiotów unormowanych w Kodeksie postępowania karnego, jeżeli przepisy te mają charakter przepisów szczególnych.

Art. V. Jeżeli obowiązujące przepisy powołują się na uchylone przepisy dotyczące przedmiotów unormowanych w Kodeksie postępowania karnego albo odsyłają ogólnie do przepisów o postępowaniu karnym, stosuje się w tym zakresie odpowiednie przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Art. VI. § 1. Jeżeli do któregośkolwiek z przedmiotów objętych Kodeksem postępowania karnego przewidziane jest wydanie przepisów wykonawczych, aż do chwili ich wydania pozostają w mocy przepisy dotychczasowe dotyczące tychże przedmiotów, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami tego kodeksu.

§ 2. Jeżeli Kodeks postępowania karnego przewiduje przepisy wykonawcze, to w zakresie postępowania przed

sądami wojskowymi właściwy jest Minister Obrony Narodowej zamiast Ministra Sprawiedliwości lub wspólnie z nim.

Art. VII. Przepisy Kodeksu postępowania karnego stosuje się również do spraw wszczętych przed dniem wejścia jego w życie, jeżeli przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

Art. VIII. Jeżeli na podstawie Kodeksu postępowania karnego nastąpiła zmiana właściwości sądu, orzeka sąd dotychczas właściwy, jeżeli akt oskarżenia wniesiono przed dniem wejścia w życie niniejszego kodeksu.

Art. IX. Sprawy, w których przed wejściem w życie Kodeksu postępowania karnego rozpoczęto rozprawę główną, toczą się do końca postępowania w danej instancji według przepisów dotychczasowych; w razie jednak odroczenia rozprawy lub ponownego rozpoznania sprawy albo po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia postępowanie toczy się według przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Art. X. Czynności procesowe dokonane przed wejściem w życie Kodeksu postępowania karnego są skuteczne, jeżeli ich dokonano z zachowaniem przepisów dotychczasowych.

Art. XI. W razie wątpliwości, czy stosować prawo dotychczasowe, czy Kodeks postępowania karnego, stosuje się przepisy niniejszego kodeksu.

Art. XII. Postępowanie w nieobecności oskarżonego przebywającego za granicą może toczyć się również w sprawach o przestępstwo określone w art. 1 pkt 1 dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego (Dz. U. z 1946 r. Nr 69, poz. 377 ze zmianami późniejszymi).

Art. XIII. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *M. Spychalski*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

98

USTAWA

z dnia 19 kwietnia 1969 r.

Kodeks karny wykonawczy.

CZĘŚĆ OGÓLNA.

Rozdział I.

Zakres obowiązywania.

Art. 1. § 1. Wykonanie orzeczeń w postępowaniu karnym sądowym i postępowaniu w sprawach o wykroczenia odbywa się według przepisów niniejszego kodeksu.

§ 2. W postępowaniu wykonawczym w kwestiach nie uregulowanych w niniejszym kodeksie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Rozdział II.

Organy postępowania wykonawczego.

Art. 2. Organami wykonującymi orzeczenia są:

- 1) sąd pierwszej instancji,
- 2) sąd penitencjarny,
- 3) prezes sądu lub upoważniony sędzia,
- 4) sędzia penitencjarny,
- 5) prokurator,
- 6) administracja zakładu karnego, aresztu śledczego, ośrodka przystosowania społecznego lub innego zakładu przewidzianego w przepisach prawa karnego,
- 7) właściwy organ prezydium rady narodowej,
- 8) sądowe i administracyjne organy egzekucyjne,

9) uspołeczniony zakład pracy,

10) inne organy uprawnione do wykonywania orzeczeń.

Art. 3. § 1. Sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, jest właściwy również w postępowaniu dotyczącym wykonania tego orzeczenia, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

§ 2. W sprawach zastrzeżonych w niniejszym kodeksie dla sądu penitencjarnego właściwy jest ten sąd penitencjarny, w którego okręgu przebywa skazany.

§ 3. W stosunku do osób skazanych przez sąd wojskowy sąd ten orzeka również w sprawach określonych w § 2.

Art. 4. Zakłady karne, areszty śledcze i ośrodki przystosowania społecznego podlegają Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 5. Zakłady lecznicze, w których stosuje się środki zabezpieczające przewidziane w art. 99, 100 i 102 Kodeksu karnego, podlegają Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej.

Rozdział III.

Prokurator.

Art. 6. § 1. Prokurator sprawuje nadzór nad wykonaniem wyroków w sprawach karnych, postanowień o tymczasowym aresztowaniu oraz innych orzeczeń i decyzji o pozbawieniu wolności w granicach i za pomocą środków przewidzianych w niniejszym kodeksie, a w kwestiach w